

Únor

Divadelní zpravodaj

114. sezóna 2023/2024

MAKROPULOS MUSICAL JE INSCENACÍ ROKU 2023

KDO JE TADY ŘEDITEL? POHLEDEM AMINATY KEITA

LADISLAV ŠPINER V BLÁZINCI BOŽÍM

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLÁTTITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

↔ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY →★ UVÁDÍ AGENTURA KOMETA 📖 SCÉNICKÉ ČTENÍ 🌸 GRAND FESTIVAL SMÍCHU

Únor

MĚSTSKÉ DIVADLO

ČTVRTEK	1.	19:00	FANTASTICKÉ DIVADLO	KONEC 21:00
PÁTEK	2.	19:00	DO NEBES!	KONEC 21:30
SOBOTA	3.	18:00	DO NEBES!	KONEC 20:30
NEDĚLE	4.	19:00	P. Stančík / PRAVOMIL	

K
E
U
Q

Adaptace románu nositele ceny Magnesia Litera inspirovaného skutečným osudem hrdiny, který ovlivnil události a životy celých generací. V titulní roli P. Neškudla. Režie T. Dianiška.
Divadlo v Dlouhé, Praha

ÚTERÝ	6.	10:00	MARYŠA	KONEC 12:00		ŠK
		19:00	MARYŠA	KONEC 21:00		A
ČTVRTEK	8.	17:00	MAKROPULOS musical	KONEC 19:20		L
SOBOTA	10.	18:00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD	KONEC 20:30		
NEDĚLE	11.	19:00	P. LaZebnik – K. Day / DOKONALÁ FRAŠKA		EPILOG 	
			Dva herci – deset rolí. Originální a výjimečná převleková komedie z turné ke knize Manželství na věky. Vydrží ale skutečně na věky? Hrají L. Štěpánková a L. Hampl. Režie Z. Dušek. Komorní divadlo Kalich, Praha			
ÚTERÝ	13.	19:00	BLÁZINEC BOŽÍ	KONEC 21:20		F
STŘEDA	14.	19:00	D. Churchill / NA OCET	PŘEDPREMIÉRA		
			Svižná komedie o dvou smolařích a nepřizní osudu, ale s docela slibným koncem. Změní láska jejich životy k lepšímu, nebo jim je ještě více zamotá? Hrají L. Vlasáková a J. Dolanský. Režie J. Strach. Divadlo Metro, Praha			
ČTVRTEK	15.	19:00	PEKAŘOVA ŽENA	KONEC 21:40		R
PÁTEK	16.	19:00	VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ	KONEC 21:20		
SOBOTA	17.	19:00	FANTASTICKÉ DIVADLO	KONEC 21:00		
NEDĚLE	18.	19:00	PETR HAPKA a jeho potměšilí hosté			
			Koncert mapující hudební tvorbu P. Hapky, který připomene nejen ranou písňovou tvorbu pro H. Hegerovou, ale také jeho spolupráci s největším tvůrčím partnerem M. Horáčkem. V alternacích vystoupí K. M. Tichá, L. Nová, O. Ruml, J. Maxián, J. Sklenář a další. Zpěváky doprovodí orchestr sólistů v nastudování P. Maláska.			
ÚTERÝ	20.	19:00	INTIMNÍ RIZIKA NA VEŘEJNÝCH MÍSTECH	KONEC 21:10		M
STŘEDA	21.	19:00	BLÁZINEC BOŽÍ	KONEC 21:20		B
ČTVRTEK	22.	18:00	KDO SE BOJÍ BEATLES	KONEC 20:10		N
PÁTEK	23.	10:00	KDO JE TADY ŘEDITEL?			VG
SOBOTA	24.	19:00	KDO JE TADY ŘEDITEL?	I. PREMIÉRA		P1
NEDĚLE	25.	19:00	KDO JE TADY ŘEDITEL?	II. PREMIÉRA		P2
PONDĚLÍ	26.	19:00	E. Assous / ŠTĚSTÍ	EPILOG 		
			Svižná komedie o vztazích, která nepostrádá ani vážnější tóny. Náhodné setkání svede dohromady dva lidi, kteří se nesmírně přitahují, jejich světonázory jsou však zcela neslučitelné. Hrají L. Vondráčková a H. Čermák. Režie O. Zajíc. Divadlo Palace, Praha			
ÚTERÝ	27.	17:30	KDO JE TADY ŘEDITEL?			J
STŘEDA	28.	19:00	T. Vinterberg – T. Lindholm – C. Flygare / CHLAST	EPILOG 		
			Krutá severská komedie. Člověku od narození chybí ke štěstí 0,5 % alkoholu v krvi. Je čas to napravit! Adaptace stejnojmenného oscarového filmu. Hrají P. Stach, J. Erftemeijer, R. Jašków a T. Petřík. Režie T. Zielinski. Švandovo divadlo, Praha			
ČTVRTEK	29.	18:00	KDO JE TADY ŘEDITEL?			Z

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

PONDĚLÍ	5.	19:00	K. Volánková SPOLU-ŽIVY	 str. 20–22	PREMIÉRA	C1+C2 2023
Dokumentární scénické čtení o třech samoživitelkách, šesti dětech a jednom bytě. Režie K. Volánková. Cyklus INprojekty						
ČTVRTEK	8.	20:00	LOSOS V KALUŽI			
Dámská jízda s autorkou knihy o cynické Báře, která není typem holky, co se ráno probudí se sexy rozcuchem, protáhne se a na první pokus vyfotí #nomakeup selfie, za kterou dostane 200 lajků, než dojde do koupelny... Účinkují V. Hollá, P. Dostálová a autorka knihy, podcasterka M. Lukášková. LIStOVÁNÍ						
NEDĚLE	11.	15:00	B. Němcová – K. Plešková O DVANÁCTI MĚSÍČKÁCH			
Netradiční pohádkový muzikál o Marušce, která v nouzi najde pomoc u kouzelných měsíčků. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK						
STŘEDA	14.	19:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 19:45	KOMEDIE ROKU '08	
ČTVRTEK	15.	19:00	RYCHLOST DOPADU SNĚHOVÉ VLOČKY	KONEC 20:20	↔	K2
PÁTEK	16.	8:30	O DVANÁCTI MĚSÍČKÁCH			ŠK
		10:00	O DVANÁCTI MĚSÍČKÁCH			ŠK
PÁTEK	23.	19:00	ORLANDO	KONEC 20:40	↔	E2+A2

VČD NA ZÁJEZDECH

STŘEDA	7.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL 2	VYSOKÉ MÝTO
PÁTEK	9.	19:00	FANTASTICKÉ DIVADLO	KOLÍN
STŘEDA	14.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL 1	KRÁLÍKY
STŘEDA	28.	19:00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD	DVŮR KRÁLOVÉ NAD LABEM

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

PREMIÉRA:

L. von Trier / KDO JE TADY ŘEDITEL?

Absurdní komedie o řediteli, kterého nikdo nikdy neviděl. Ocitáme se v IT firmě, jejíž podivínští zaměstnanci komunikují s ředitelem výhradně e-mailem. Skutečný ředitel totiž předstírá, že je také řadovým zaměstnancem, aby se vyhnul konfliktům a kritice za svá nepopulární rozhodnutí. Hra začíná ve chvíli, kdy je setkání s ředitelem nevyhnutelné a je potřeba jeho fyzická přítomnost. Jak z toho ven? V hlavních rolích J. Láska a J. Pejchal. Režie A. Keita.

 str. 8–10

DÁLE HRAJEME:

N. J. Berry

RYCHLOST DOPADU SNĚHOVÉ VLOČKY

Intimní hra o jiskře, která přeskóčí mezi dvěma lidmi a nedá se ničím uhasit, o intenzitě nečekaných pocitů, krásných i bolavých... Hrají K. Šafránková a J. Láska. Režie M. Tyc.

P. Abraham / BLÁZINEC BOŽÍ str. 12–16

Napínavý příběh na motivy románu H. Manna *Mládí krále Jindřicha IV.* o vzestupu monarchie, kterého historici nazývají jedním z prvních humanistů. Proč se sňatek Jindřicha Navarrského a Markéty z Valojs zvrhl v krvavou barotoměřskou noc? V hlavní roli L. Špíner. Režie P. Novotný.

H. Lewis – J. Sayer – H. Shields

VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

Cena diváků a studentské poroty GRAND Festivalu smíchu 2020. Parodická crazy komedie o jedné netradiční loupeži. Hrají L. Špíner, V. Malá, P. Dohnal, Z. Kalina j. h. a další. Režie R. Bellan.

O. Brousek – R. Balaš / DO NEBES!

Zbrusu nový muzikál o prvním českém letci, který se narodil v Pardubicích a doletěl z nich až do Velké Chuchle. 13. srpna 1891 se nad Pardubicemi vznášel balón Victor Hugo, který přiletěl z Prahy a osmiletému Janu Kašparovi vnuknou touhu létat... Hrají Š. Pospíšil, P. Janečková, J. Musil, J. Pejchal, L. Špíner a další. Režie R. Balaš.

V. Klimáček / KDO SE BOJÍ BEATLES

Láskyplná groteska o frustracích středního věku. Emil je vojenský historik, přestože nebyl na vojně. Jeho žena je melancholická a denně luxuje. V jejich bytě se střídají podnájemníci a všechny jsou si něčím podobné... V hlavních rolích R. Chvalová a A. Postler. Režie F. Nucklůs.

V. Woolfová – M. David / ORLANDO

Módní show o paměti a identitě. Fiktivní životopis mladého šlechtice, jenž prochází dějinami, nejdříve jako muž, později jako žena, a hledá smysl života, vznešený cit, vášně... Hrají V. Malá, L. Mecerodová, K. Šafránková, P. Borovec a J. Láska. Režie M. David.

O. Soukup – G. Osvaldová – P. Abraham
MAKROPULOS musical str. 7

Muzikálová adaptace známého dramatu K. Čapka o touze po věčném mládí. V hlavní roli P. Janečková, která byla za ztvárnění E. Marty v užší nominaci na Cenu Thálie 2023. Režie P. Novotný.

A. Ayckbourn / INTIMNÍ RIZIKA
NA VEŘEJNÝCH MÍSTECH

S vtípem nahlížené příběhy šestice postav, které se hledají ve světlech velkoměsta. Hrají P. Janečková, V. Malá, K. Šafránková, J. Musil, M. Mejzlík, J. Pejchal a J. Kalužný. Režie P. Štindl.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Aktualizovaná verze kriminální komedie z kadeřnického salónu. Zažili jste někdy v divadle, že by diváci mohli ovlivňovat děj hry? Ne? Tak to právě v Bláznivých nůžkách zažijete... Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špíner a M. Němec j. h. Režie P. Novotný.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL 1

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu. Nedílnou součástí originální retrokomedie plné nadsázky i nostalgie je dobová „pop music“ nebo vysílání Československé televize. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, E. Lásková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL 2

Osmdesátky aneb Kalendárium. Volné pokračování stejnojmenné retrokomedie z mládí průsviháře Norberta Intribuse odehrávající se tentokrát na střední škole, ve vojenském útvaru nebo v oblastním divadle. Hrají J. Láska, V. Malá, P. Borovec a L. Špíner. Režie R. Bellan.

A. a V. Mrštíkové – K. Jandáčková / MARYŠA

Vrcholné drama českého realismu o tom, proč si dát raději čaj. Příběh násilím provdané vesnické děvčice, který klade zcela současné otázky – Co všechno si lze koupit, nebo prodat? Jaká je cena lidského života? V titulní roli E. Jechová a M. Sikorová. Režie K. Jandáčková.

L. Rosten – M. Hanuš
PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD

Hudební komedie o záluďnostech studia i výuku cizí řeči. Vtipné situace se prolínají s dojemnými – a to vše je doplněno řadou písní a tanců z celého světa. V titulní roli M. Mejzlík. Režie M. Hanuš.

G. Koren / FANTASTICKÉ DIVADLO

Současná nekorektní komedie o tom, co se může stát, když se protne svět mafie se světem handicapovaných divadelníků. V hlavních rolích M. Sikorová, T. Lněnička, E. Jechová a M. Štrunc j. h. Režie P. Novotný.

J. Stein – S. Schwartz / PEKAŘOVA ŽENA

Muzikálová komedie o tom, jak silná může být láska... V hlavních rolích T. Lněnička a E. Jechová nebo A. Trembecká j. h. Režie P. Gazdík.

NORMÁLNÍ DEBIL 1, FOTO J. VOSTÁREK

THE LEGEND OF LUNETIC, FOTO T. VESELÁ

PŘIPRAVUJEME NA BŘEZEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

NEDĚLE	3.	15:00	L. ZIBURA – S mámou a tátou do Afriky	
			L. Zibura vám přijede vyprávět o tom, jak vzal své rodiče na safari. Společně se vydáte na 6 000 kilometrů dlouhou jízdu Namibií a Botswanou.	
SOBOTA	9.	18:00	DO NEBES!	
NEDĚLE	17.	17:00	MAKROPULOS musical	
STŘEDA	20.	19:00	Janek & Natálka a kol. / THE LEGEND OF LUNETIC	EPILOG
			Příběh, který ti dává naději, že i když se narodíš v Mostě, pořád se můžeš stát legendou. Hrají L. Karda, J. Lesák, M. Cikán, J. Strýček a další. Režie J. Lesák. Divadlo NoD, Praha	
PÁTEK	29.	18:00	NORMÁLNÍ DEBIL 1	JUBILEJNÍ 100. REPRÍZA!

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE – EPILOG

NEDĚLE	3.	15:00	J. Vlčková – P. Jurková / CIRKUSÁCKÁ POHÁDKA	
			Pohádka plná humoru a písniček z bláznivého cirkusového prostředí. Pro děti předškolního věku (od čtyř let). Hrají L. Jurek, J. Vlčková a P. Jurková. Divadlo Láryfáry, Praha	
ČTVRTEK	14.	18:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KOMEDIE ROKU '08
PONĚLÍ	18.	19:00	M. Žantovský / JAK JSEM ŘÍDIL ZEMĚKOULI	EPILOG
			Převratné dějinné události konce 20. století s okouzující nadsázkou a vtípem překladatele a světem protřelého diplomata M. Žantovského. Připravil M. Przebinda.	

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

INSCENACÍ ROKU JE MAKROPULOS MUSICAL

Východočeské divadlo na Silvestra zcela ovládl muzikál **MAKROPULOS musical**, jehož do posledního místa vyprodaná repríza uzavřela pardubický divadelní rok 2023. Muzikálová adaptace dramatu Karla Čapka o touze po věčném mládí se navíc stala vítězkou celoroční divácké ankety o nejoblíbenější hry VCD roku, jejíž výsledky právě na Silvestra tradičně vyhláší ředitel VCD Petr Dohnal.

Titulem **Inscenace roku 2023** Makropulos musical navazuje na loňský úspěch, kdy hru po pouhých dvou měsících uvádění diváci vynesli na stříbrnou příčku ankety. Makropulos musical je dílem autorské trojice Ondřej Soukup, Gabriela Osvaldová, a především Petr Abraham, jenž svůj text už pod svým občanským jménem Petr Novotný také sám režíroval. V hlavní roli kabaretní zpěvačky a záhadné femme fatale Emilie Marty exceluje Petra Janečková, která se za svůj herecký a pěvecký výkon dostala do užší nominace na Cenu Thálie 2023 v oboru muzikál, opereta a jiný hudebně-dramatický žánr.

Na druhém místě v žebříčku divácké oblíbenosti se umístila hudební komedie **PAN KAPLAN MÁ TRÍDU RÁD** v režii Miroslava Hanuše, jenž úspěšnou humoristickou

knihu Leo Rostena o záludnostech studia a výuky cizí řeči také sám dramatoval. V titulní roli horlivého pana Kaplana, který se s neuvěřitelnou vervou a nezdrasnou energií potýká s cizím jazykem, diváky baví Martin Mejzlík, kterému v roli pedagoga newyorské večerní školy pro dospělé zdatně sekunduje Petr Dohnal.

Bronzovou pozici už potřetí v řadě obhájila legendární **NOC NA KARLŠTEJNĚ**. Divadelní evergreen o tom, že láska je silnější než příkaz krále, režíroval stejně jako vítěznou inscenaci Petr Novotný, jenž roli krále Karla IV. svěřil hostujícímu Petru Štěpánkovi. Jeho ženu, královnu Elišku, ztvárňuje Martina Sikorová.

Svůj hlas inscenaci roku mohou odevzdávat i novináři a divadelní recenzenti, jejichž volba byla letos

zcela jednoznačná. Cenu novinářů za rok 2023 obdrželo originální zpracování **MARYŠI** bratří Mrštíků v úpravě a režii Kashy Jandáčkové, která do titulní role obsadila dvě herečky Elišku Jechovou a Martinu Sikorovou.

Nejnavštěvovanějším titulem roku 2023 se stala muzikálová komedie **PEKAŘOVA ŽENA** v režii Petra Gazdíka. Komedijní sondu do života obyčejných lidí na francouzském venkově v minulém roce zhlédlo 10 057 diváků.

Závěrem každoroční statistika – VCD během roku 2023 na svých domovských scénách a na zájezdech uvedlo celkem 452 představení, kterých se účastnilo celkem 136 951 diváků, což je o 14 210 více než v loňském roce. Znovu jsme tak společně obhájili titul nejnavštěvovanějšího jednosouborového regionálního divadla.

RaS

↓ T. LNĚNIČKA, M. MEJZLÍK, P. JANEČKOVÁ, L. ŠPÍNER, Z. RUMPÍK A COMPANY MAKROPULOS MUSICAL PŘI VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ ANKETY, FOTO J. SEJKORA

Těším se, co mě tu potká, říká AMINATA KEITA o spolupráci s VČD

Komedie Larse von Triera **KDO JE TADY ŘEDITEL?** je prvním titulem, kterým VČD vstupuje do roku 2024. Diváci se mohou těšit na absurdní komedii z prostředí prestižní dánské IT firmy, jejíhož ředitele nikdo nikdy neviděl. Rada bizarně komických situací na sebe nenechá dlouho čekat, jednoho dne je totiž potřeba ředitelova fyzická přítomnost. A tak si Ravn (Josef Pejchal), který do té doby vládne firmou v utajení a tváří se jako řadový zaměstnanec, aby mohl bez problémů zavádět jakákoli nepopulární rozhodnutí, najme herce pochybných kvalit Kristoffera (Josef Láska), jenž má ředitele zahrát.

S režisérkou AMINATOU KEITA jsme si nejen o této budoucí inscenaci povídaly v prvním lednovém týdnu, tedy ještě před začátkem zkoušení. Když

nepočítám práci na výběru titulu, následné textové úpravy a tvorbu dramaturgicko-režijní koncepce, nebylo to samozřejmě naše první setkání.

Naše první spolupráce začala před třemi lety, když byla Aminata v absolventském ročníku oboru režie na pražské DAMU. Tehdy jsme spolu připravovaly scénické čtení hry Někdo přijde norského dramatika Jona Fosseho, nyní čerstvého laureáta Nobelovy ceny za literaturu. Od té doby jsem pečlivě sledovala Aminatiny další režijní počiny, především v Národním divadle Brno, kde lze nyní vidět hned čtyři její inscenace: dvě klasické komedie (Molièrův Amfitryon, Corneillův Lhář) a dvě současné hry (Mayenburgova Noční krajina a Šindelkův Feminista, jehož text vznikl na zakázku přímo pro NdB).

Scénické čtení Někdo přijde jsme zkoušeli za pro divadlo ne zcela obvyklých okolností. V nešťastné době vládních omezení jsme hru nejprve uvedli v, řekněme, filmové verzi a až po půl roce jsme mohli připravit inscenaci tak, jak jsme zvyklí, a do hlediště pozvat i diváky. Jaká to pro tebe byla zkušenost? Setkala ses od té doby s něčím podobným?

Nesetkala. Pamatuju si hlavně tu ponuru atmosféru všeobecné novoroční depky v kombinaci se strachem z propukající epidemie, mrazivým počasím, ranní tmou a horečnatými stavy mé dcery. Z toho všeho jsem poprvé vyrážela do Pardubic s pocitem vzrušení a odhodlání, že přes veškerou nepřízeň to všechno zvládneme. Ačkoli šlo „jen“ o scénické čtení, pro mě to tehdy znamenalo velký projekt, protože to byla práce v divadle. Vážila jsem si té příležitosti, protože to byla jedna z prvních nabídek, kterou jsem po škole a během rodičovské „dovolené“ dostala.

Během následujících tří let jsi získala hodně zajímavých režijních příležitostí především v čínohře Národního divadla Brno. Na repertoáru této přední české scény máš nyní hned čtyři tituly. To na první pohled vypadá, jako bys byla tamní kmenovou režisérkou. Jak vnímáš pravidelnou spolupráci s jedním souborem?

Kmenovou režisérkou čínohry NdB opravdu nejsem, nicméně k hereckému souboru mám velice blízko. S mnoha herečkami a herci jsem během zkoušení zažila intenzivní momenty a je vždy jediné výhodou mít možnost na ně navazovat. Kontinuálně pracovat s jedním souborem je pro mě i pro soubor příležitostí růst, prohlubovat své schopnosti a posouvat se kupředu. V současné době plně stresu a rychlých změn jsou takéové podmínky vzácné. Nicméně jde o jednu inscenaci ročně, proto je pro mě důležitá spolupráce s různými divadly, mezi které s velkou radostí počítám i Východočeské divadlo. Baví mě ladit se na rozličné soubory a technické složky, protože každé divadlo má svůj specifický rytmus, svou atmosféru a smysl pro detail. Těším se, co mě tu potká.

Ve všech čtyřech zmíněných inscenacích NdB je nějakým způsobem přítomen humor. Pro tvůj vstup na jeviště našeho Městského divadla jsme společně vybraly komedii *Kdo je tady ředitel?*. Co obecně musí komedie splňovat, aby tě zaujala? Jaký druh humoru na divadle máš ráda?

Potřebuji nejspíš přesnost a trefnost – takové situace a postavy, ve kterých vidím sama sebe nebo své blízké, a můžu se tak od srdce, někdy s husí kůží, zasmát vlastní hloupostí nebo domyšlivostí. Taková komedie mi pak dává smysl. Každopádně si ale humor nevybírá – ten tam pro mě buď je, nebo není. Určitě mě ale nebaví zesměšňování a cynismus, které někteří autoři a režiséři za humor zaměňují.

Co dalšího bylo pro tebe při výběru tohoto konkrétního titulu podstatné?

Baví mě, že se vlastně jedná o adaptaci filmu, což je vždy otázkou, jestli se to podaří převést na jeviště – věřím, že podaří.

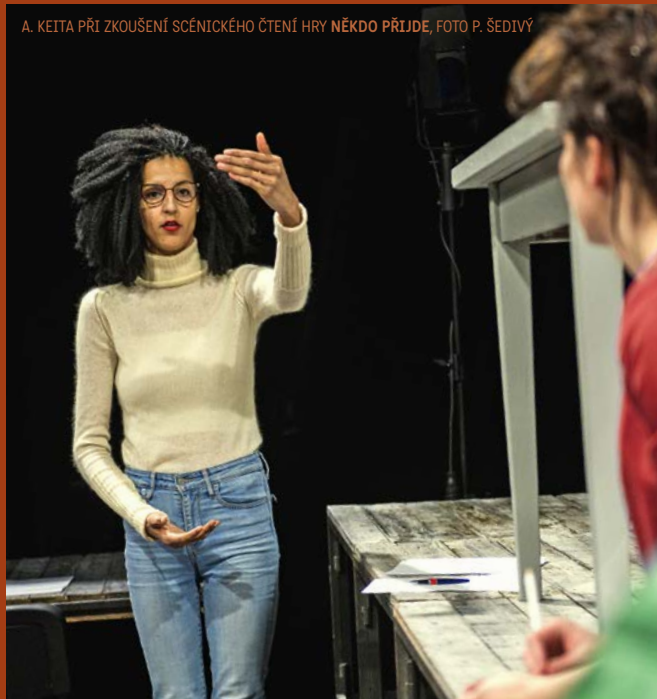
Když se řekne *Kdo je tady ředitel?*, některým našim divákům se možná vybaví Trierův film z roku 2006, anebo úspěšná inscenace Švandova divadla, kterou VČD v roce 2010 hostilo na GRAND Festivalu smíchu a kterou soubor Švandova divadla uváděl s velkým úspěchem 12 let. My se nicméně pokusíme o trochu jiný pohled na věc. V čem je pro tebe tahle komedie zábavná, a v čem naopak vnímáš její hlubší smysl? Baví mě ten žánr „trierovské“ absurdní komedie s její situační i konverzační komikou, do které tu a tam vpadne prvek dramatu, nebo rovnou tragédie. Hlavními postavami jsou Kristoffer, mizerný herec, který se bere strašně vážně,

a Ravn, manažer a v podstatě také režisér, člověk, kterému na nikom a na ničem ve skutečnosti nezáleží – nemá žádné hodnoty. Už z toho jde cítit, že je to sranda jen dokud jsou tihle dva v bezpečí hry nebo filmu, ale v realu byste je potkat nechtěli. Sám Trier tuhle svou komedii označuje za neškodnou, pravděpodobně je v tom ale jistá dávka ironie.

Právě teď jsme ve fázi, kdy máme pro herce připravený text a měli bychom se za týden vrhnout na zkoušení. S většinou herců se setkáš poprvé. Jak se těšíš?

Na spolupráci s herci a herečkami se těším vždy ze všeho nejvíc. Hned po výběru titulu se vlastně zabývám spíš obsazováním a promýšlením různých variant a variací než samotným textem, ke kterému se vracím zase až těsně před zkoušením. V tomto případě se navíc budeme zabývat textem, který je tvárný a je nutné do něj zasahovat. →

A. KEITA PŘI ZKOUŠENÍ SCÉNICKÉHO ČTENÍ HRY NĚKDO PŘIJDE, FOTO P. ŠEDIVÝ

Jakmile má herec text skutečně pod kůží, může si toho mnohem víc dovolit. Například Josefa Lásku bude čekat práce vymyslet si vlastní monolog Kominíka z města bez kominů – smyšlené postavy ze smyšlené hry smyšleného autora. Krása.

Já osobně se také velmi těším na výzvu v podobě role Islandana Finnura, kterou jsme připravily Petru Dohnalovi a s ním mu přijede pomoci přední česká tlumočnice z islandštiny Marta Bartošková...

Myslím, že to bude velká legrace. A nejde jen o to, že islandštinu většina z nás neslychá každý den, a že se jí pan Dohnal bude muset naučit za necelých sedm týdnů. Postava Islandana Finnura je navíc doprovázená postavou tlumočnicka, takže se vlastně bude jednat o komickou dvojici. Navíc se nemusíme obávat, bude-me rozumět všemu.

Ještě mě napadá: Jak moc se orientuješ ve světě IT? Protože pro mě je to podobné jako pro postavu herce Kristoffera španělská vesnice.

Jsem na tom dost podobně (SMÍCH).

Divadelní dílny nyní pracují na výrobě scénografie a kostýmů, jejichž autory jsou mladí výtvarníci – Michal Spratek a Ján Tereba, který s naším divadlem spolupracuje už potřetí. Jak vznikala vizuální podoba „Ředitel“, jaké jsou její základní principy?

Vycházíme z vizuálů počítačových softwarů Windows Vista (SMÍCH), který aplikujeme na interiér kanceláře. Těchto kancelářů projdeme hned několik, ale brzy zjistíme, že se liší jen ve velice malých detailech a že se jedná v podstatě o monokulturu, ve které když člověk stráví život, pravděpodobně mu hrábne. Všechna patra propojuje výtah, který samozřejmě působí různé nepřijemnosti – zlobí a otevírá či zavírá dveře v nejméně vhodné chvíli. Můžete se těšit na vážnou hudbu a na současné, barevně zajímavé kostýmy.

Jaká další režijní práce tě čeká po únorové premiéře naší komedie?

V říjnu mě opět čeká spolupráce s NdB. Budu dělat pro mě neskutečně zajímavý titul Like Lovers Do od německé dramatičky a divadelní režisérky s izraelskými kořeny Sivan Ben Yishai o domácím a sexuálním násilí. Vzápětí se chystám do Ostravy, kde pro Národní divadlo moravskoslezské budu zkoušet titul Birds of a Kind, jehož autorem je kanadský Libanonec Mouawad. Oba výše zmíněné tituly zatím nejsou přeložené, proto neuvádím jejich české názvy. A nakonec se chystám do Plzně do Divadla Josefa Kajetána Tyla, kde se dočkám inscenace Beaumarchaisovy Figarovy svatby, kterou mám na svém wish listu od chvíle, kdy jsem začala režirovat. Počínaje inscenací Kdo je tady ředitel? mě čeká, troufám si říct, skutečně nabitý rok. Už se moc těším. **AnZH**

↓ A. KEITA NA ZAHAJOVACÍ ZKOUŠCE PŘIPRAVOVANÉ KOMEDIE KDO JE TADY ŘEDITEL?, FOTO P. ŠEDIVÝ

Štědronoční zpívání tentokrát pro Rozárku

I letošní divadelní advent završilo tradiční **ŠTĚDRONOČNÍ ZPÍVÁNÍ**. O půlnoci na Štědrý den se v Městském divadle opět po roce uskutečnilo neformální setkání herců s diváky, při kterém se za doprovodu kapely **Kosteam** zpívají (nejen) koledy, čtou se krátké povídky, vypráví se historky a samozřejmě se také rozdávají dárky, a to nejen odvážlivcům z řad publika, kteří mohou na jevišti sami vystoupit, ale také lidem z okolí potřebujícím naší pomoc. Letos během večera proběhla sbírka na léčbu **Rozárky Mariany Koutské**,

která bojuje s akutní lymfoblastickou leukémií. Mezi diváky se vybralo 24 400 korun. Martina Sikorová za městsnance divadla přispěla 6 000 korun. Částku ještě navýšil pardubický **Lions Club**, který rodičům Rozárky věnoval šek na 69 700 korun, a štedrá byla i **Nadace Lenky a Romana Šmidberských**, jejíž šek měl hodnotu 30 000 korun. **Celkem tak sbírka vynesla 130 100 korun!** Všem dárcům patří velký dík! RaS

Více fotografií v archivu aktualit na www.vcd.cz.

KAROLÍNA A LADISLAV ŠPÍNEROVI, DAGMAR NOVOTNÁ, ZDENĚK RUMPÍK, TOMÁŠ NOVOTNÝ, JINDRA JANOUŠKOVÁ A MARTINA SIKOROVÁ NA SVÁTEČNĚ VYZDOBENÉM JEVIŠTI PŘI ŠTĚDRONOČNÍM ZPÍVÁNÍ V MĚSTSKÉM DIVADLE.

ŠEKY LIONS CLUBU A NADACE L&R ŠMIDBERSKÝCH PANU KOUTSKÉMU, TATÍNKOVI ROZÁRKY, PŘEDÁVAL ŘEDITEL VČD PETR DOHNAL.

ALEXANDR POSTLER ZAUJAL KOLEGY I DIVÁKY SVOU ČETBOU JAK JINAK NEŽ O KOČKÁCH. FOTO JIRÍ SEJKORA

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

První vánoční dárek v podobě zbrusu nové inscenace dostali naši předplatitelé a diváci už týden před svátky – 16. prosince jsme v Městském divadle poprvé uvedli hru **Petra Abrahama BLÁZINEC BOŽÍ**. Svůj text podle románu **Heinricha Manna** Mládí krále Jindřicha IV. na jeviště přenesl režisér **Petr Novotný**, jenž do role francouzského monarchy, označovaného za jednoho z prvních humanistů na trůně, obsadil **Ladislava Špinera**. Přestože 16. století ve Francii v době hugenotských válek bylo velmi kruté a nelitostné, premiéroví diváci neodcházeli z představení v depresích, v inscenaci totiž nechybí ani odlehčující humor, a především nadějný příslib lepších zítřků. Pokud máte rádi historické hry s honosnými kostýmy a dobou scénografií, náš Blázinec Boží vás rozhodně nezklame!

RaS

JINDRA JANOUŠKOVÁ COBY KATEŘINA MEDICEJSKÁ S JOSEFEM PEJCHALEM V ROLI JINDŘICHA I. LOTRÍNSKÉHO

FOTO PETR ŠEDIVÝ

PETR DOHNAL TENTOKRÁT NEJEN V ROLI ŘEDITĚLE VČD, ALE I HERCE SLOŽIL PO PREMIÉRE VŠEM KOLEGŮM VELKOU POKLONU.

ŘEDITĚLOVA POCHVALNÁ SLOVA SI S RADOSTÍ VYSLECHLI PETRA JANEČKOVÁ, LADISLAV ŠPINER I TEXTAŘKA GABRIELA OSVALDOVÁ.

NA POPREMIÉROVÉM SPOLEČENSKÉM SETKÁNÍ NEMOHLI CHYBĚT ANI SCÉNOGRAF IVO ŽÍDEK A AUTOR TEXTU A REŽISÉR PETR NOVOTNÝ.

JINDRA JANOUŠKOVÁ SI ÚLEVU PO PREMIÉRE VYCHUTNÁVALA VE SPOLEČNOSTI VÝTVARNICE JANY BABORÁKOVÉ A DALŠÍCH PŘÁTEL.

PREMIÉROVOU OSLAVU SI NENECHALI UJÍT ANI MARTIN MEJZLÍK, ELIŠKA JECHOVÁ A MARTINA SIKOROVÁ.

DO FOYER MĚSTSKÉHO DIVADLA NA ZASLOUŽENÝ RAUT DORAZILI I JOSEF PEJCHAL S JANEM MUSILEM. FOTO PETR ŠEDIVÝ

LADISLAV ŠPINER

v inscenaci Blázinec Boží

L. ŠPINER JAKO JINDŘICH IV. S J. LÁSKOU V BLÁZINCÍCH BOŽÍCH, FOTO P. ŠEDIVÝ

16. prosince jsme jako poslední premiéru loňského roku uvedli **BLÁZINEC BOŽÍ**, hru Petra Abrahama na motivy románu Heinricha Manna *Mládí krále Jindřicha IV.* Režioval Petr Novotný.

Hlavní roli Jindřicha hraje **LADISLAV ŠPINER**, který je členem pardubického souboru od roku 2007. Za sedmnáct let působení ve VČD byl třináctkrát poctěn titulem „herec roku“. V současné době ho můžete vidět v deseti inscenacích: *Blázinec Boží* (Jindřich Navarrský), *Do nebes!* (Baron Artur Kraus), *Kdo se bojí Beatles* (Doktor Chvila), *Pan Kaplan má třídu rád* (Vasil Hruska), *Makropulos musical* (Johny Smrt), *Pekařova žena* (Claude, majitel kavárny), *Noc na Karlštejně* (Bušek, zbrojnoš), *Normální debil 2* (Saskia Burešová a asi 30 dalších rolí), *Velká bankovní loupež* (Mack Rascol, kriminálník) a *Bláznivé nůžky* (Antonín Rezníček alias Tony, kadeřník, majitel salónu).

Láďo, když ses dozvěděl, jaká role tě čeká v *Blázincích Božích*, měl jsi nějakou představu o postavě Jindřicha Navarrského

nebo o jeho době?

Ne. Určitě jsme se o Bartolomějské noci něco učili ve škole, ale jako každý normální kluk jsem

na dějepis kašlal a všechno jsem zapomněl. Ale když jsem se dozvěděl, koho budu hrát, tak jsem se samozřejmě začal zajímat.

Studoval sis nějaké prameny, nebo ses spolehl na svou hereckou intuici a režijní vedení Petra Novotného?

Jsem na jevišti především puďák, jak víš. Dost často nechávám vývoj postavy plynout ze své podstaty, z energie, kterou mám. Jinak to neumím. Ale na druhou stranu, o Jindřichovi jsem

se potřeboval něco dozvědět, četl jsem si o něm na internetu a ve slovnících. A nejen o něm, i o jiných postavách – o Margot, o Kateřině Medicejské i o Jindřichově druhé ženě Marii Medicejské, která ve hře nevystupuje, ale zajímala mě. Taký o Jindřichově matce Jeanne d'Albret, samozřejmě. A o území Navarra mezi Španělskem a Francií. O tom všem jsem si něco přečetl, ale úplně dopodrobna jsem do toho nešel, abych si nechal nějaké tajemství na zkoušení.

Pro mě byla při prvních čteních hry největším oříškem Markéta z Valois. Vůbec jsem nevěděla, co si mám o té slečně myslet. Co si myslíš ty?

Určitě to byla, jak říkal Petr Novotný, velmi sečtělá mladá dáma. Určitě se trochu vymykala normě běžných dam a asi i některé své bratry předčila vzděláním. Ale taky jsem se o ní dočetl, že pak celý život opravdu žila pro Jindřicha, milovala ho. Ačkolí se rozvedli a on měl děti s jinou ženou, tak Markéta se o ně starala. To je výjimečné, běžně se to nestává. Musela to být mimořádná žena.

Jindřich Navarrský a Markéta z Valois uzavřeli sňatek v zájmu státu. Přesto mezi nimi vzplanul milostný vztah. Dovedeš si něco takového představit?

Myslím si, že v té době to nebylo nic výjimečného. Protože mezi šlechtickými rody platila tahle povinnost jisté součinnosti. A to, že mezi těmi navzájem si souzenými lidmi přeskočila jiskřička, se asi stávalo, i když pochopitelně ne vždycky. Mezi Markétou a Jindřichem asi přeskočila velká jiskra. Byla mezi nimi opravdová láska, než došlo k rozkolu, který ani u velké lásky není taky nic neobvyklého.

Takže si myslíš, že měli štěstí?

Měli. Jinak by si žili každý na svém zámku a spolu by dělali jen oficiální rutinu z povinnosti, což by byla obrovská nuda. Jindřich byl asi trochu živočich, a zároveň zajímavý člověk s ohromným charismatem. Ženy velmi přitahoval. A když si vezmeš jeho potomky, všechny ty Ludvíky – Ludvík XIII. Spravedlivý, Ludvík IV. Veliký, Ludvík XV. Milovaný! Za tím musel být mimořádně silný gen, v Jindřichovi byl veliký lidský potenciál.

Jindřich Navarrský je reálná historická postava, stejně jako Rasputin, kterého jsi před pár lety hrál. Je v takovém případě pro tebe důležité dovědět se co nejvíce o tom, jací byli ve skutečnosti?

Jací byli ve skutečnosti, to nemůže říct nikdo, ani na základě historických pramenů. To bychom s nimi v té době museli žít, a možná bychom byli překvapení. Samozřejmě se snažím hodně dozvědět, ale do duše nikomu nevidíme, to nejde. Myslím si, že Petr Novotný obsazuje na základě nějakého naturelu, energičnosti. Postavy Rasputina a Jindřicha Navarrského mají něco společného, byli to velice energiční lidé s obrovským charismatem. A právě s tou energií pracujeme na jevišti.

Celý Jindřichův příběh se odehrává na pozadí náboženských válek. Dovedeš pochopit, že se lidé zabíjejí ve jménu Boha?

Ne. Byl jsem vychovávan v katolické víře. Byl jsem pokřtěný, chodil jsem pravidelně do kostela, dělal jsem ministranta, prošel jsem přijímáním, biřmováním, můj syn je křtěný... A zabíjení ve jménu Boha nechápu. Myslím si, že víra, katolická i protestantská, ale taky židovská, buddhismus, hinduismus a další a další víry jsou propojeny láskou – k Bohu, k lidem, k přírodě, ke světu, prostě směřují k nějaké harmonii. Proto je pro mě absolutně nepochopitelné, že lidé pro víru vraždí. To jim přece neukládá Bůh.

V inscenacích Petra Novotného jsi hrál už řadu krásných rolí. U kterých bylo hledání charakteru zvláště zajímavé?

V Rasputinovi jsme hledali vnitřní běsy toho člověka a jak je naplnit. U Jindřicha jsme hledali hlavně pronikání toho zdánlivě obyčejného člověka do politických sfér. U těch jiných rolí, a bylo jich opravdu hodně, jsme nehledali tolik. Často to byly muzikálové inscenace – Cabaret, Makropulos musical nebo politická satira Mimo záznam... →

JAKO RASPUTIN V ROCE 2017, FOTO J. FAUKNER

Možná jsme hledali nějaké vnitřní posuny v Muži z kraje La Mancha, ale to jsem byl ještě mladý, nezkušený a dneska bych to dělal úplně jinak. Ale největší hledání a bloudění po duši, které mám strašně rád, přinesli právě Rasputin a Jindřich. Ale zažil jsem to i s jinými režiséry, třeba v Meřis-toví s Petrem Kracíkem. Hledání mám strašně rád.

Všimla jsem si ve tvé herecké minulosti dvou postav, které jsi hrál ve dvou různých inscenacích. Byli to Peer Gynt a Amadeus. Zajímá mě, jaké to je hrát stejnou postavu podruhé, když už o ní hodně víš a pojetí druhého režiséra je třeba trochu jiné než v předchozí inscenaci.

Amadea jsem hrál poprvé u Zdeňka Černína a podruhé u Michaela Taranta. Oba jsou to démoničtí režiséři, takže vedli démonicky i moji postavu, což mi vyhovovalo, protože jsem taky trochu démon. A ta práce byla v obou případech velmi podobná.

S Peerem Gyntem to bylo úplně jinak. Jednoho režisořoval Václav Klemens a druhého Jirka Seydler. Oba dva tito režiséři jsou velice sečtělí a oproti třeba Michaelu Tarantovi docela introvertní. Peera Gynta vedli rozumovou linkou. Ty inscenace se lišily, ale ne moc. Protože tomu textu se nedá příliš uhnout, musí se hrát, co tam napsal Ibsen. To samozřejmě platí i o Shafferově Amadeovi. Peer Gynt i Amadeus jsou postavy jasně určené textem. Ale pro mě se ty inscenace lišily díky kolegům, které jsem tam potkával. V Amadeovi v Opavě hrál Salieriho Peťa Klimeš, což je velmi hubený, dvoumetrový, plešatý herec. Tady ho hrál Pepa Vrána, což je zase menší, velmi tlustý, plešatý herec. V Peeru Gyntovi v Opavě hrála Zelenou Kamila Srubková a bylo to takové hodně živočišné. Tady ji hrála Peťa Janečková, a s ní to byla jízda na tobogánu. Takže jak u Amadea, tak u Peera Gynta byl rozdílný spíš přístup hereckých kolegů než režijní výklad.

Jakožto hudebně disponovaný herec dostáváš velké příležitosti nejen v činohře, ale i v muzikálech. Dáváš něčemu přednost?

Já jsem si za poslední dobu úplně nejvíc užil inscenaci Kdo se bojí Beatles, kde hraju Petra Chvilu, ortopeda, kterému se všechno zvětšuje. Je to taková tragikomická role, je to moc vtipné, ale přitom je ten jeho život docela smutný. Takové role mě baví nejvíc, ale moc často se k nim nedostávám, což ti tady teď jako dramaturgyni jemně podsouvám. Ale muzikály, jako třeba Do nebes!, mám taky rád. Je to samozřejmě hodně těžké řemeslo, opravdové řemeslo. Úplně nejradší mám role, při kterých se člověk hrabe v sobě a nachází něco nového, odkrývá svoje niterné bolesti, to mě moc baví. Ale mám rád i komedie, jako je Normální debil nebo Bláznivé nůžky, kde jsou role takzvané bez zodpovědnosti, ve kterých si člověk dělá legraci, improvizuje, to mě taky moc baví. A myslím si, že čas od času celému souboru moc sluší udělat pohádku.

Ty jsi hrál pohádkových rolí poměrně dost, víd?

Ano. Jednu z posledních jsem úplně miloval, to byli Tučňáci na arše s režisérem Mariánem Peckem, to jsme hráli ve čtyřech a všichni jsme si to nádherně užívali. Pak samozřejmě Tři veteráni na Kuřce. A teď na konci sezóny nás čeká S čerty nejsou žerty. Pohádky jsou pro herce svým způsobem odpočinek, v tom smyslu, že se nemusíme hrabat v nitru postav, je to takové hraní navenek, pro pobavení a člověk se při tom vyblbne. Ale abych to celé uzavřel, asi nejradší mám vážnější role, nad kterými se člověk může zamyslet a dát průchod nějakým emocím. To mám strašně rád. Myslím si, že emoce na jevišti být musí, bez nich by divadlo nebylo.

Díky za krásný rozhovor. Přeju hodně štěstí Jindřichovi Navarrskému, všem tvým dalším a budoucím postavám a tobě především!

KATEŘINA VOLÁNKOVÁ: Ráda ve vážných tématech hledám humor a nadsázku...

Než jsem přizvala KATEŘINU VOLÁNKOVOU ke spolupráci na scénickém čtení, viděla jsem spolu s kolegyní Janou Uherovou a naším panem ředitelem její absolventskou inscenaci Žebrácká opera aneb Kauza vyližmetr ve studentském divadle DISK. Byla to skvělá a výborně aktualizovaná podívaná, kde studenti závěrečného ročníku herectví na DAMU měli příležitost ukázat, co v nich je. (Jedním z nich byl mimochodem i Štěpán Pospíšil, teď už člen našeho souboru.) Kateřina je velmi aktivní umělkyně – výborně zvládá dvě až tři divadelní profese: je režisérkou, dramaturgyní a mnohdy i autorkou textů. Jako dramaturgyně nyní pracuje v Dejvickém divadle, dramaturgicky spolupracovala na dvou inscenacích pražského Divadelního spolku JEDL Jana Nebeského a Lucie Trmíkové. Jako autorka a režisérka vytvořila mezinárodní projekt pro studenty středních škol na Nové scéně pražského Národního divadla pod hlavičkou ND Young. Nyní se připravuje na režii Cesty kolem světa, kterou napsala spolu s dramaturgy Marií Novákovou a Jiřím Janků pro Západočeské divadlo v Chebu.

Z nabídnuté spolupráce na scénickém čtení v cyklu INprojekty, který se zaměřuje především na současnou dramaturgii a palčivé problémy dnešní doby, měla radost a záhy přišla se zajímavým titulem, který v rámci našeho cyklu žánrově nemá obdoby. Dokumentární drama SPOLU-ŽIVY vzniklo na základě výpovědí žen – tří matek samoživitelů, které se rozhodly svoji tíživou životní situaci řešit sdílením jedné domácnosti.

Katko, co bylo prvním impulzem k napsání doku-dramatu o samoživitelkách?

Šlo o zadání v rámci semestru na DAMU, měli jsme se zabývat doku-dramatem. Téma vzešlo od našeho vedení režijního ročníku. Na sběr materiálu jsme měli téměř tři čtvrtě roku, poté do toho ale přišel covid, který přerušil realizaci projektu, a až teď se znovu vytvořil prostor a příležitost uvést Spolu-živy, z čehož mám velkou radost!

Jak složité bylo najít klíč ke společné komunikaci při sběru materiálu? Byly ženy ochotné podělit se o své zkušenosti?

Sešla jsem se s řadou žen a jejich

otevřenost se lišila. Některé mě k sobě pustily opravdu velmi blízko, prakticky hned, u některých jsem neuměla prolomit takovou tu bariéru otevřené sdílnosti ani po několika schůzkách. Myslím, že u všech setkání převládala zprvu nedůvěra, která se mi buď povedla zlomit, či nikoliv, a to záleželo dost na náhodě, osobních sympatiích a momentálním rozpořádáním obou stran.

Jaká to byla zkušenost pro tebe? Jak ses během rozhovorů cítila?

Víš, co ve mně vždycky vzbuzovalo největší paniku? Randění! A i tohle bylo svým způsobem jistě namlouvání. Pro mě to byl tedy velký výstup z komfortní zóny, protože

nejsem žoviální a otevřený typ, naopak, většinou mám při prvních setkáních jistý ostych a moc toho nenamluvím nebo nervózně hledám správná slova. Tady jsem ale role musela obrátit a být iniciátor debaty. Pověštinou bylo nejtěžší naleznout adekvátní reakci na mnohdy až neuvěřitelné a bolavé příběhy. Dohromady jsem se sešla asi s dvanácti samoživitelkami, než jsem našla ty, jejichž příběh vyprávíme.

Když jsi už takhle konkrétně a vlastně velmi osobně nahlédla do této problematiky, předpokládám, že už to v tobě vzbuzovalo úplně jiné pocity, než když sis předtím třeba přečetla článek v novinách...

Ten vhled do problematiky byl tvrdý náraz do betonové zdi. Začala jsem se probírat legislativou a zjistila, že tyto ženy nemají dovolání ohledně vymahatelnosti výživného na dítě a jejich finanční situace je často na hraně chudoby. Také je to velké téma samoty, strachu z budoucnosti a nedůvěry.

Se samoživitelkami jsi došla v kontaktu. Vnímáš, jak se jejich situace vyvíjí?

Náš kontakt se od napsání textu dost proměnil, teď vnímám víc osobní rovinu než komplexnost celé problematiky. Ale inflace, zvyšování cen potravin a zřejmě brzy narůstající daně celou situaci do budoucna ještě víc ovlivní a matkám samoživitelkám přitíží. Také je tu stále stereotypní negativní pohlízení společnosti na matky

samoživitelky jako na příživnice státu, které si svoji tíživou situaci zapřičinily samy. A to bude myslím ještě běh na dlouhou trať, než se toto zatížené uvažování změní.

Součástí scénických čtení v cyklu INprojekty jsou diskuse s diváky po představení. Napadlo mě oslovit ženy, jejichž příběhy ten večer uvidíme. Věřím, že by to pro diváky mohlo být zajímavé. Říkala jsi, že účast na premiéře přislíbily dvě z nich. Myslíš, že takové setkání s námi a našimi diváky může být nějakým způsobem obohacující i pro ně?

Na to jsem velmi zvědavá a těším se. Věřím, že každá debata a vzájemné setkávání se mohou věci měnit a obohacovat je. A určitě to všichni známe – nejcennější pocit je cítit podporu v momentu, kdy se cítím nesvůj a mám pochyby o sobě či svém životě. O tom jsou i Spolu-živy. Ona vzájemná podpora sdílené domácnosti dala všem naději, že se můžou od dna odrazit a zkusit to jinak.

Bylo to poprvé, kdy sis vyzkoušela žánr dramatu? Co tě na takovém ne příliš obvyklém divadelním žánru láká?

Má první napsaná hra (Ne)chtěná útěcha z roku 2017 se zabývala japonskými utěšitelkami z druhé světové války, poté jsem jako doku-drama zpracovávala formy politického útlaku u nás od 50. let až po současnost. V poslední době to pak byla inscenace pro Národní divadlo s názvem Rozvod: Věc veřejná, která se věnovala vztahům mezi mladými Čechy a Slováky po třiceti letech od rozpadu, kteří Československo znají jen z vyprávění. Také jsem spolupracovala s romským souborem Trajo, s nímž jsem mapovala jejich migraci do Anglie v 90. letech.

Pravděpodobně mě nejvíce láká ten sociálně-politický přesah, který doku-divadlo umožňuje. Navíc sběr materiálu je trochu detektivní práce, kdy musím nahlížet „za“ událost, tedy hledat okolnosti a celkový kontext. Na základě toho pak volím, skrze koho či co budu

příběh/zprávu/událost vyprávět. Baví mě hledat a pátrat, zároveň mi dokumentární rovina dává nějaké ohraničení.

Uvažovala jsi nad dalšími palčivými tématy současnosti, která by tě lákala ke zpracování?

Ono se vždycky nějaké téma vyloupne samo od sebe podle dění ve světě. Těch témat je nyní víc: roztržitá společnost a její manipulace ze strany populistů a extremistů, političtí vězni v Rusku a Bělorusku, formy útlaku v nedemokratických společnostech... a vedle toho mě pak fascinují světy kolotočářů, cirkusáků a věčných kočovníků, kde převládá určitým způsobem samota a stranění se někomu/něčemu.

Co jiného (ve smyslu žánru i jednotlivých témat) tě v divadle jako tvůrkyni zajímá?

Mám ráda divadelní rozmanitost

a myslím, že si stále ještě osahávám, co všechno divadelní jazyk a vyprávění umí. Zatím si moc nevoním s konverzačkami a typem divadla, které přenáší realitu jedna ku jedné. Na režii mě baví vytváření obrazů, hledání stylizace (jak herecké, tak i výtvarné) a hraní si s vyprávěním skrze pohybové a výtvarné metafory. Ve svých projektech nepopírám divadelnost/iluzivnost, nevyhýbám se hudebnímu divadlu, kabaretům ani kolážím či autorským projektům, kdy se snažím vycházet z herců. Ráda ve vážných věcech a tématech hledám humor a nadsázku. Každý text, ale musí mít nějaký hlubší ponor, aby bylo zajímavé se v něm několik měsíců utápět a učit se v něm plavat. Ráda dělám věci, které se snaží něco změnit nebo otevřou k něčemu debatu.

K. VOLÁNKOVÁ

Z tvé dosavadní tvorby je patrné, že se často pouštíš do vlastních projektů – hry, které uvádíš, si píšeš. V čem je pro tebe tenhle postup výhodný?

Odmala miluju příběhy. Jsem ráda posluchačem, ale i vypravěčem – myslím, že proto jsem se zaměřovala do divadla. U psaní mě baví (ale mnohdy mě to i pěkně potrápí) svoboda možností, kam příběh vést. Je k nezaplacení, když mě psaní pohltí natolik, že nevnímám čas a mám jen radost z právě přicházejících nápadů, ale vedle toho jsou dny, kdy nad prázdnou stránkou sedím několik hodin a nápad nepřichází. Něco na tom polibku od múzy asi bude. Když mám pak ale napsaný text, tak už nemusím hledat interpretační klíč, protože znám záměry postav a jaké téma si v sobě nesou, což mi pak usnadňuje následnou režijní práci. V procesu zkoušení se cítím mnohem svobodněji, ale zároveň jdu s kůží na trh před herce a jen s napětím očekávám, zdali text přijmou za svůj bez obav a výhrad.

Od září 2023 jsi zaměstnaná jako dramaturgyně v Dejvickém divadle. To je skutečně specifický divadelní svět, který nějakým způsobem znáš, troufám si říct, i každý český televizní divák. Jak se v tomto týmu jako nováček cítíš?

Přivítali mě v září na společném několikadenním soustředění na Sázevě, kde mě uhranula pokora, která v divadle všeobecně panuje. Stále se tam kladou otázky, kam tvorbu směřovat dál, aby „nezahnila“

na jednom bodě. Velmi blízký je mi nadhled a humor, kterým se divadlo do jisté míry profiluje. Převažuje tam rodinná atmosféra, která usnadnila to, že jsem tam hned vklouzla bez rozpaků a jsem tam opravdu šťastná. Nejvíc mě na tom baví otevřené prostředí, kde je každý nápad vyslyšen, a navíc i jistá „punkovost“, když se zkouší dělat věci jinak. Umělecké vedení je mi navíc lidsky blízké, a tak jsem opravdu jen vděčná a nějak tomu stále nerozumím, že mě přibrali do party.

Na čem konkrétně teď pracuješ, co tě čeká?

Čeká mě v této a příští sezóně několik režii – v Chebu, v Českých Budějovicích, v Jihlavě a v Dejvickém divadle. Plus pravděpodobně i nějaká ta dramaturgická práce. Opakovaně pak spolupracuji s taneční školou Emotion, kde dávám dohromady tanečně-činoherní představení vždy na konci divadelní sezóny.

Premiéru autorské Cesty kolem světa v Západočeském divadle v Chebu budeš mít už na konci března, takže přípravy jistě vrcholí, do toho máš relativně nové zaměstnání jako dramaturgyně, a ještě sis přibrala režii scénického čtení vlastní hry, do níž bylo také nutné ještě autor-sky zasáhnout. Jak tohle vše najednou zvládáš?

Vyhovuje mi pracovat trochu pod tlakem, těžko se to vysvětluje, ale neumím mít v hlavě jen jednu věc, naopak je pro mě větší

výzvou mít v hlavě dva projekty současně, které fungují v nějakém tematickém/zánrovém kontrastu. Cesta kolem světa se věnuje ženám a jejich postavení na konci 19. století. V Chebu totiž nebudeme vyprávět příběh Fogga, ale Femy Jones, která se rozhodne, že cestu stihne ještě za kratší dobu. Obecně je téma dost podobné: postavení ženy v nějaké konkrétní době v konkrétní společnosti, jen tentokrát to není doku-drama, ale muzikálový kabaret.

Stručná, ale možná zapeklitá otázka: Jsi spíš režisérka, nebo dramaturgyně?

Tyhle dvě pozice v sobě neumím oddělit. Ráda čtu a hledám, co se skrývá za příběhy. Ráda píšu a také ráda zkouším spolu s herci hledat, jak příběh předat. Na současné dramaturgické pozici mě baví dlouhodobější vidina nějaké kontinuální práce (vím pro koho se hledají texty a jaká témata chybí či je po nich poptávka), vedle toho jsou pak režijní kočování, tak trochu dobrodružná v tom, že se stále začíná od nuly – stále poznáváš nová místa, nové lidi, hledáš k nim cestu a zároveň i cestu k vyprávěnému. Má extrovertka ráda režii ve velké kolektivu, a naopak má introvertka je ráda schovaná za textem – baví mě obě. AnZH

TriloByte[®]
Ltd

STATISTICAL
SOFTWARE
SPONZOR POŘADU

DIVADLO PŘIJME OSVĚTLOVAČE!

POŽADUJEME:
ELEKTROTECHNICKÉ VZDĚLÁNÍ

NABÍZÍME:

PRÁCI V ZAJÍMAVÉM PROSTŘEDÍ S NEPRAVIDELNOU PRACOVNÍ DOBOU

V PŘÍPADĚ, ŽE VÁS NAŠE NABÍDKA OSLOVILA, KONTAKTUJTE VEDOUČÍHO OSVĚTLOVAČŮ DUŠANA SZABÓ – DUSANSZABO@SEZNAM.CZ, 723 738 045.

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

Východočeské divadlo vedle činoherních představení pravidelně uvádí i tituly hudební, a nejsou to jen v současnosti velmi oblíbené muzikály, dříve u diváků vedly také operety, a před válkou to dokonce byly i opery. Činohra stála v počátcích pardubického divadla zcela ve stínu hudebního repertoáru, což se během let postupně měnilo, muzikální kusy však z divadelní nabídky nikdy nezmysly.

Proto si nyní připomeňme jednu z nastudovaných operet, která měla na našem jevišti premiéru přesně před 45 lety, konkrétně 10. února 1979 – jedná se o **SLOVÁCKOU PRINCEZKU Rudolfa Piskáčka**, jednoho z nejpopulárnějších českých operetních tvůrců. Za režisérský pult tehdy usedl **Zdeněk Bittl**, orchestr, který byl součástí uměleckého souboru VČD, řídil **Miloslav Drahoš**. Inscenace se setkala s nadšeným ohlasem diváků, což dokazuje i počet repríz, kterých bylo 49 – tak vysoké číslo bychom brali za úspěch i dnes!

RaS

IRENA POLEDNÍKOVÁ (MLADÁ VDOVA EVA HALAŠOVÁ) A MILAN SANDHAUS (FLORIÁN)

FRANTIŠEK ŠVIHLÍK (HEJTMAN JIŘÍ Z REINERŮ) A HANA ŠTRUDLOVÁ (MARYŠKA)

MARIAN POBEHA (KUBA) A OTA KAREN (RYCHTÁŘ MIKULČÍK)

IVO HYRŠ (FRANCEK) A DLOUHOLETÝ INSPICIANT VČD JINDŘICH KRATOCHVÍL (KAPRÁL PELIKÁN) FOTO JOSEF ZEINER

YWETTA SARAH NIKEL

VÝSTAVA
VE FOYER

Premiéru komedie Kdo je tady ředitel? v sobotu 24. února doplní ve foyer vernisáž výstavy děl pražské fotografky YWETTY SARAH NIKEL.

„Jsem fotografka, která miluje vše, co není standardní – od designu, umění až po fotografii samotnou. Čím originálnější, tím působivější. Při volné tvorbě převážně improvizuji, pokud jde o zakázku, důsledně vše do posledního detailu promýšlím. Fotím od svých 12 let. Jako dítě školou povinné jsem navštěvovala výtvarný obor na umělecké škole, věnovala se amatérskému divadlu, zpěvu a překvapivě i sportu. Po narození třetího dítěte jsem se vrátila k focení. Nejdříve to byla komická

fotografie, potom dekadentní tvorba – umění ošklivosti a poté art fashion, kterému se věnuji dodnes. Svého času jsem své práce posílala do artových časopisů v New Yorku a Kanadě, fotila modelkám a modelům booky pro zahraniční agentury i český showbiznis, vytvářela jsem reklamu na parfémy pro prince z Kuvajtu, se kterým jsem se setkala v Paříži, a účastnila se spousty dalších neméně zajímavých projektů. Přestože fotografování momentálně nepatří do zdrojů mých příjmů, je to můj vnitřní svět a mám ho ráda. Moc ráda bych svoji, byť malou účastí přispěla ke kulturnímu obohacení a nabídla lidem pohled do nitra umělce, u jehož tvorby se pozastaví a nechají proudit pocity, které

v nich zanechají určitý dojem. Chtěla bych lidem ukázat, že krása má mnoho podob a že stejně krásné může být i něco, co na první pohled působí dojmem opačným. Jde o umění se dívat. Zároveň bych ráda v lidech probudila kreativní myšlení, nemít obavy z neúspěchu a zkoušet... Často jezdím po světě a obdivuji architekturu měst, která jsou vyzdobená nádhernými sochami, uměleckými díly, graffiti nebo jen zajímavými designovými prvky, a sleduji, kolik lidí se nad nimi pozastaví, jak umění vnímají a jak na umění reagují. Umění uvolňuje mysl a spojuje lidi. A je to právě umění, které je v rozličných svých podobách schopno učinit svět lepším!“ RaS

JHV

- Jsme největší výrobce strojních zařízení v České republice
- Vyrábíme automatizované výrobní linky
- Fungujeme od roku 1999
- Najdete nás v Pardubicích – Rosicích

jhv.cz

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 🌐 WWW.VCD.CZ
f FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚLÍ–ÚTERÝ 10:00–18:00
STŘEDA–ČTVRTEK 10:00–17:00
PÁTEK ZAVŘENO
☎ 466 616 432 / 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNĚ OBJEDNÁVKY
LUDMILA KONVALINOVÁ
☎ 724 142 828
ŠTĚPÁN PROŠ ☎ 725 986 767
✉ OBCHOD@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15:00–17:00
☎ 466 616 423 / 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB ☎ 602 528 752
PONĚLÍ–ČTVRTEK 11:00–23:00
PÁTEK 11:00–00:00
SOBOTA 16:00–00:00
NEDĚLE 16:00–22:00

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 Synthesia
Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 EOP OPATOVICKÁ
ENERGIE

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

JHV

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

NADACE
LENKY A ROMANA
SMIDBERSKÝCH

CH&T PARDUBICE
ČLEN SKUPINY ENTERA

Alukov[®]
DOTVÁRIME DOMOV...

PARTNEŘI VČD

ComArt

BARTH

HAK

EUROVIA

VCEB
ČLEN SKUPINY ENTERA

DOSTIHOVÝ
SPOLEK

era

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

deník

Pardubice
Český rozhlas

TV

KBS
Radio

BEAT
RADIO

Country
RADIO

88.0
FM

BUSTV
ZÁVANEJŠÍ CESTOVÁNÍ

PARDUBICE
ZIVE

Informační server
WWW.PARDUBICE.CZ

DIVADELNÍ ZPRAVOĐAJ ÚNOR 2024 PŘIPRAVIL: R. SMETANA, DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: K. ŠAFRÁNKOVÁ A L. ŠPÍNER, BLÁŽINEC BOŽÍ, FOTO P. ŠEDIVÝ